

Bérménstől levelek el nem fogadtatnak.

**Előfizetési árak:**

Helyben házhoz hordva, vagy vidékre postán küldve:

Egyre évre ..... 7 ft = 1r  
Félévre ..... 3 " 50"  
Negyedévre ..... 1 " 50"  
Füzetek egyenként 20 krajár.

Egyre éven 6 és 12 krajár a kiadványért a Grosz Gusztáv Intézeteknél külföldön.

# BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közmívelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassómezei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek hivatalos közlöny.

Hirdetések felvételek a kiadólivaltban

Hirdetéseket díja:

4 hasznos gimnázium- vagy mások helyén 5 krajár. Nagyobb és többeszeri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetésnek egyenként 10 krajár, mely után még külön 30 krajár belföldi fruttendő.

Kitűntetési díj minden éven 10 krajár.

Hirdetési és kiadás díjai

**Megjelenik hetenként háromszor; kedden, csütörtökön és szombaton.**

Szerkesztési iroda.

Brassó, Kolosfürdőre 26. szám alatt.

hová a lap szellemi részét illető közlemények intézendők.

A szerkesztést lefolya:

**FÉJÉR VILMOS.**

Készítők vissza sem adnak.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolosfürdőre 26. sz. a.

Idő küldendők az előfizetési pénzek és hirdetések díjai.

## Sándor napján.

Nem a brassói Sándorok napjáról akarunk itt megemlíteni, hanem arról a Sándor-utczai diadalomról, a mely e hó 18-án Sándor napján Budapestet az oroszgyűlölet megmozgatta. Megjövődött ez meg a brassói román lap, hogy ennek be kell következni, már pedig a mit e jövendő, de kell annak legalább annyira jövendőnek, mint a kártyavető anyára jövendőnek.

Aztán, hogyan ne örvendene e nnek, midőn látja, hogy a mi ellenükök, 1848-as, szűcs és nemzeti, mind-mind az o malmára hajtott a vizet, segédnek neki, hogy teljesedjen be az ő jövendők, hogy Banffy Dező, nem tudjuk, hogy szerinte hogy Iórfark török baba, a lehető legrobbanó idő alatt lejárja a magát a totó hagyatékai vele az elnöki székre. Lesz azta. „Aprós mint le deluge, u t n a m a r árvíz, a zavarosban pedig lehet majd halászni a román passzívistáknak is.

Össziten bevaljuk a velünk akárhányan tesznek, hogy mi itt a vidéken mindig szörnyen rősteltük az, midőn hírtől hozták, hogy a Sándor utczában ismét valami botrányt csinált az ellenék. Híát-híát! Feltűnik nemzetünk jó hírnevét épen azért, mert úgy feltűnik, mint a szemünk világát, végtelenül rősteltük, midőn megtörténik.

Tudjuk azonban, hogy legközelebb itt nálunk az erdélyi részekben retentő kárvédezől fogadnak minden parlamentet törvényt a román s utának az összes románjai lapok. Gyönyölködni, csufolkodni

a magyar parlamentet s jószágait, hogy a vad Árpád onnani ismét kimutatott fogaiak fehéret.

Áz afrikai kafferekkal, zsinukkal ha össze-tanít össze s alig várják, hogy mi meggyűllyeg egymást és szép hazánkat darabonként felállítsák. Tudjuk azt is, hogy a mi tizes évvel ezelőnknek, nem sokat hederít az effélek, fél se veszi a legnehezebb jövőt nem, ha meghallja, hogy a román lapok vele gyönyölködni. Könnyű se nem venni, a mit nem tudnak alaposan, hanem csak úgy fűthegyük hallunk meg a Sándor-utczában. De kilet képviselőnek őt ok, ha nem minket a választók, s melyek képviselő van megúvázva választókerületéről azzal, hogy a Sándor-utczai palotában botrányt idézzen elő! Felteszünk a honatvárlót azonban azt, hogy nem szándékosan idézi ott a botrányt valamely képviselő, hanem úgy szokott az ott előugráni véletlenül.

Egy csalátszótott sz, képzelt sértés innen, majd onnan a ha a szikra gyúgyangra talál: kérsz a lángba borulás. Gyűny meg pedig bármely parlamenten van, meg a legkülönbözőbb angol parlamenten is. Nem is említek a többiek, melyek a magyar parlamentnél sokkal, de sokkal fiatalabbak. Mi csak azon óhajunknak kívánunk kifejezést adni, hogy a magyar parlamentben bár sohase fordulnának ok botrányos jelenetek, mert azokat ellenünk szívtelenül kiskisszámúval a magyar parlament és a magyar nemzet jó hírnevének rovására, gyönyölkös.

Örvendünk, hogy a Bóthi képviselő

által, tehát ellenékek képviselő által Sándor napján előidézt botrányon már tavalyunk. Még inkább örövendük azon, hogy a parlament elnöke által nyomban adott cbeden, melyen ellenékek képviselő is voltak jelen, a közlekedés megtörtént s hogy nem ezék meg egymást a pártok emberei, mint ellenékek óhajának.

Am a közlekedés egyuttal záloga a kedélyek lecsendesedésének, a felirati vita nyugodtabb folytatásának. Ezt reméljük s ösztönit sajnáljuk a drága időt, melyet az ellenék a felirati vitára már ezután elveztesztet és elveztesztet. Elégő ismeri már a nemzet mindenki párt álláspontját: tudja a nemzet, hogy mit tenének, ha kormányképesek lehetének.

A jelen 5 éves ciklus alatt szemben a tekintélyes szabadsággal párttal, kilátása egy-egyellen ellenékek pártjának sincs. Miért fesszelek tehát a drága időt, midőn annyifonytos reformjavaslát várja a tárgyalást? Valami úgy akarunk-e még mondani a nemzetnek? Aligha tudnak.

Lám, a romániai parlament később nyílt meg s már régen átsétt a felirati vitán s ezzel munkához fogott! Ideje volna nálunk is már munkához fogni a Sándor-utczai palotában s az olajjuk, hogy több olyan Sándor napját ne érjenek, mi se érnék.\*

\* Különleg a cikkeim, mint egyik derék dolgozómestertől, de meggyőzően, hogy a bukaresti parlamentben ma sincs elegendő időnk s így ott 3 nap alatt később a felirati vitán. A román parlamentben miniszterek ellenékek padokban Győrynek, Ugrasnak és többiek, Brattum, Borost, Gopadincsinak csendes emberek lettek.

Szék.

## TÁRSZ.

### A besugott szerelem.

(Tanulmányok és kezdő szerkesztések.)

A „Brassó” eredeti társasága.

— Nyegyelgi Virgoncz Pál költő megjelődéshez csak sürbölt. Dilegöz, agyonmagatartva, feleke ki bujarsa a nem kereső szót, ábrándos szem bármelyik lányában feltehetlek volna ama bizonyos vonalomat, a melynek kiemelkedési nére — szerelem.

— Csakhog Nyegyelgi Virgoncz Pál már régóta ismételt egy kiválasztott eszményképét.

— Nyegyelgi Virgoncz Pál rajongással szerette az ő Iusitást, azt a remek teremtet, ki világháza együtt jáksádkort, mint csupó gyermekek a ki már ez idő szerint szende házbanak feljött.

— De ugyan, tehát e valaki arról, ha nem szereti azt, a ki által szereti azt.

— Az boldogság, gesztenyőhaja lónka nem igen tudta kedvelni. Legalább nem szerelmű Virgoncz Pál de Nyegyelgi és eszemdel. A természetek különbségtől, lónka csodálatos volt, magába zárkózó. Pál, azaz, hogy Virgoncz Pál inkább vidor, lónka ritka nére.

— Pál ellenben gyakran és sokat. Aztan Pál fessé volt, egyike a Münchenben tanult bolnokoknak, kik rendezésen olyan elvi-dámsággal térnek haza mint kezdő mesterek, hogy a halotti törvény is nálukonként rögtönzöbnek.

— Sübörösdél legyen mondva, úgy történt, hogy lónka a Nyegyelgi Virgoncz Pál szerelmi vallomást lapadól elutasította, helyesebben, úgy orrási — kosáral kedveskedett.

— „Milyen könnyen herül magam, Virgoncz ur!”

— Virgoncz ur? Pál magán kívül volt. A világ fordult egyet, kétfőt, azán eszemdel kezdett forgani vele mindazt a hárs, lónka, az egész világ, sőt meg az lónka slájk is.

— Ezt a kötelességet követve egy ki bornakodva a Pál részéről, vögtere azonban a jó humor felülkerekedett.

— Erősen elhatárota magában, hogy nem, nem és azért sem enged. Valódiagyn mégis megmozdított magát.

— Ma napig a hypnotizálást igen sokan ismerik, sőt veszedelműs midőn kezd enek az ismerete terjedjen. Hogy mi az a hypnotizálás, hosszadalmas volna elmondani. Felteszem, hogy az olvasók nagy része hallott róla. Egyelőre annyit álljon itt, hogy valakit az akarat és a sympathia, meg egyéb fizikai idegrendszer által álomba ejtnek a mind szerencsésnek azt, a mit tetszik, elhatározt vele foroggy-boroggyt a medium, az alvó eszmény mindent igaznak tart.

— Nos hát Virgoncz Pál de Nyegyelgi és eszemdel a müncheni bolnók club-ban elő-játszotta a hypnotizálás művészetét.

— Szegény Pál Olyan jó fu volt, nyit-szórt, gaszite. De persze, mikor a szivertől szől Elteseredésben a XIX. század tudományhoz fordult segítségért.

— Egyek este lónkákra mint egy társaság gyűlt össze. A fiatal emberek csaknem kivétel nélkül viaszított, képséti egyet voltak.

— Szüke körülük sőt midőn többek között magam a hypnotizálás is.

— S ez a vidéket segített Pál.

— „Ki mit hypnotizált?” kérte a jö-kendő pályára lónkának.

— „Ha szörzetek nyújthatok ezzel, vilákozom rá”, mondta a fiatal ember csoportja körül Virgoncz Pál.

— „Bravo, bravo, lássuk”, rajongta a társaság.

— „E mutatóványhoz azonban mediumra van szükségem”, válaszolt Pál.

— „Lónka layom, hát lendül te az a medium”, szólott a papa.

— Lónka szendén előlt; midőn ellenékek midőn lelt a székre.

— A társaság nagy kort alakított a csodabon figyelt a mutatóványra.

— Pál egy kis fonyas arany gumboi adott a lónka kezébe, ki merően szegerte ábrándos tekintetű a tárgyra.

Rövid idő múlva szemmel látszólag és lónka a mely álom részben álmatlan mellett elő-elordult.

— Ekkor Pál több érdekes mutatóványra nyertette meg és ajátta bimitálta a jelen-voltakat.

— Egyre azonban egészen közt hajolt a medium felé és ábrándos szavakat kezdett elszólani. Majd komoly határozottsággal, de halk hangon követelte, hogy keresse stb. s azt sugáralták neki, hogy másnap, majd később.

gúbit eljön, ekkorha meg szőlő előtt a jelentse ki a szerelmét, azt, hogy csak az őrd akar lenni, senki másé.

— A mutatóvány véget ért.

— A következő napon Pál szokásos listogatóban nem lónkákhoz.

— Lónka is ott volt.

— Egyre csak odaszállt lónka mellé, megrakd, dobogó szivrel Pálhoz, átöltöz, megcsókolt a ezeket mindenka szemének.

— „Kedves szeltem! Én nem tudom, az okát megmagyarázni, de látszik úgy szeretem, hogy senki másé nem tud lenni kívülé.”

— Persze, a szelők elismakult, látszik (már nem Virgoncz ur), egy kissé meglokkolt a hatáson.

— Vigro azonban a szelők örmölle be leegyezett a költendő frizyre.

— Pál boldoban ember lett.

— Csakhog mindvégig mélyen lélegzően hallgató az előzményekről.

— Szegény Pál segített magán, mint egy XIX. századi fiatal ember.

— Sokszor fordult Pál lónkák:

— „Nemde, szerelm?”

— „Iren, igen érzem, hogy kell ezreassélek!”

— Mennysig ilyenek is történnek.

Tollal.





